

«Ας βαδίζουμε μαζί με ελπίδα», Μήνυμα του Αγ. Πατέρα για την Τεσσαρακοστή 2025

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές!

Με το σημείο μετανοίας των τεφρών στην κεφαλή, ξεκινάμε το ετήσιο προσκύνημα της Αγίας Τεσσαρακοστής, με πίστη και ελπίδα. Η Εκκλησία, μητέρα και διδάσκαλος, μας καλεί να προετοιμάσουμε τις καρδιές μας και να ανοιχτούμε στη χάρη του Θεού για να μπορέσουμε να εορτάσουμε με μεγάλη χαρά τον πασχαλινό θρίαμβο του Χριστού, Κυρίου, επί της αμαρτίας και του θανάτου, όπως αναφωνούσε ο Άγιος Παύλος: «Ο θάνατος αφανίστηκε· η νίκη είναι πλήρης! Θάνατε, πού είναι το κεντρί της δύναμής σου; Άδη, πού είναι η νίκη σου; (Α΄Κορ 15,54-55). Πράγματι, ο αποθνήσκων και αναστημένος Ιησούς Χριστός, είναι το κέντρο της πίστης μας και είναι ο εγγυητής της ελπίδας μας στη μεγάλη υπόσχεση του Πατέρα, που ήδη επιτελέστηκε σε Αυτόν, τον αγαπημένο του Υιό: την αιώνια ζωή (βλ. Ιω 10,28· 17,3) [1].

Σε αυτή την Τεσσαρακοστή, εμπλουτισμένη με τη χάρη του Ιωβηλαίου Έτους, θα ήθελα να σας προσφέρω μερικούς στοχασμούς για το τι σημαίνει να βαδίζουμε μαζί με ελπίδα και να ανακαλύψουμε τις εκκλήσεις για μεταστροφή που απευθύνει το έλεος του Θεού σε όλους μας, ως πρόσωπα και ως κοινότητες.

Εν πρώτοις, να βαδίζουμε. Το σύνθημα του Ιωβηλαίου «Προσκυνητές της Ελπίδας» θυμίζει το μακρύ ταξίδι του λαού του Ισραήλ προς τη γη της επαγγελίας, που αφηγείται το βιβλίο της Εξόδου: το δύσκολο ταξίδι από τη σκλαβιά στην ελευθερία, επιθυμητό και καθοδηγούμενο από τον Κύριο, που αγαπά τον λαό του και είναι πάντα πιστός σε αυτόν. Και δεν μπορούμε να θυμηθούμε τη βιβλική έξοδο, χωρίς να σκεφτούμε τους πολλούς αδελφούς και αδελφές που σήμερα φεύγουν από καταστάσεις φτώχειας και βίας και αναζητούν μια καλύτερη ζωή για τον εαυτό τους και τους αγαπημένους τους. Εδώ εμφανίζεται μια πρώτη έκκληση για μεταστροφή, διότι είμαστε όλοι προσκυνητές στη ζωή, αλλά ο καθένας μπορεί να αναρωτηθεί: πώς μπορώ να αντιμετωπίσω αυτή την κατάσταση; Είμαι πραγματικά εν οδώ ή μήπως παράλυτος, στατικός, φοβισμένος και απελπισμένος ή κολλημένος στη ζώνη του βολεύματός μου; Ψάχνω τρόπους απελευθέρωσης από καταστάσεις αμαρτίας και έλλειψης αξιοπρέπειας; Θα ήταν μια καλή Τεσσαρακοστιανή άσκηση να αντιμετωπίσουμε τη συγκεκριμένη πραγματικότητα κάποιου μετανάστη ή προσκυνητή και να τον αφήσουμε να μας εμπλέξει, ώστε να ανακαλύψουμε τι ζητάει

ο Θεός από εμάς για να είμαστε καλύτεροι ταξιδιώτες προς τον οίκο του Πατέρα. Αυτό είναι ένα καλό «τέστ» για τον ταξιδιώτη.

Δεύτερον, ας κάνουμε αυτό το ταξίδι μαζί. Περπατώντας μαζί, όντας συνοδικοί, αυτή είναι η κλήση της Εκκλησίας [2]. Οι Χριστιανοί καλούνται να συνοδοιπορούν, ποτέ ως μοναχικοί οδοιπόροι. Το Άγιο Πνεύμα μας ωθεί να εξέλθουμε από τον εαυτό μας για να πάμε προς τον Θεό και προς τους αδελφούς μας, και ποτέ να μην κλεινόμαστε στον εαυτό μας [3]. Το να συνοδοιπορούμε σημαίνει να είμαστε υφαντές ενότητας, ξεκινώντας από την κοινή αξιοπρέπεια των παιδιών του Θεού (βλ. Γαλ 3,26-28). Σημαίνει να προχωράμε δίπλα-δίπλα, χωρίς να ποδοπατάμε ή να συντρίβουμε τον άλλον, χωρίς να τρέφουμε φθόνο ή υποκρισία, χωρίς να αφήνουμε κανέναν να μείνει πίσω ή να αισθάνεται αποκλεισμένος. Ας πάμε προς την ίδια κατεύθυνση, προς τον ίδιο στόχο, ακούγοντας ο ένας τον άλλον με αγάπη και υπομονή.

Σε αυτή την Τεσσαρακοστή, ο Θεός μάς ζητά να επαληθεύσουμε αν στη ζωή μας, στις οικογένειές μας, στους χώρους όπου εργαζόμαστε, στην ενορία ή στις θρησκευτικές κοινότητες, είμαστε ικανοί να συνοδοιπορούμε με τους άλλους, να ακούμε, να ξεπεράσουμε τον πειρασμό να υποχωρήσουμε στην αυτοαναφορικότητά μας και να φροντίσουμε μόνο για τις δικές μας ανάγκες. Ας αναρωτηθούμε ενώπιον του Κυρίου αν είμαστε σε θέση να εργαστούμε μαζί ως επίσκοποι, ιερείς, αφιερωμένοι και λαϊκοί, στην υπηρεσία της Βασιλείας του Θεού· αν έχουμε μια φιλόξενη στάση, με συγκεκριμένες χειρονομίες, προς αυτούς που έρχονται κοντά μας και προς αυτούς που είναι μακριά· αν κάνουμε τους ανθρώπους να νιώθουν μέρος της κοινότητας ή αν τους κρατάμε στο περιθώριο [4]. Αυτή είναι μια δεύτερη έκκληση: η μεταστροφή στη συνοδικότητα.

Τρίτον, συνοδοιπορούμε με την ελπίδα μιας υπόσχεσης. Η ελπίδα που δεν απογοητεύει (βλ. Ρωμ 5,5), το κεντρικό μήνυμα του Ιωβηλαίου [5], ας είναι για εμάς ο ορίζοντας της Τεσσαρακοστιανής πορείας προς την Πασχαλινή νίκη. Όπως μας δίδαξε ο Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ' στην Εγκύκλιο *Spe Salvi*, «το ανθρώπινο πλάσμα χρειάζεται την άνευ όρων αγάπη. Χρειάζεται αυτή τη βεβαιότητα που τον κάνει να λέει: “Ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε άλλες ουράνιες δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα ούτε κάτι άλλο είτε στον ουρανό είτε στον άδη ούτε κανένα άλλο δημιούργημα θα μπορέσουν ποτέ να μας χωρίσουν από την αγάπη του Θεού για μας, όπως αυτή φανερώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας” (Ρωμ 8,38-39)». Ο Ιησούς, η αγάπη και η ελπίδα μας, ανέστη [7] και ζει και βασιλεύει ένδοξος. Ο θάνατος μεταμορφώθηκε σε νίκη και εδώ βρίσκεται η πίστη και η μεγάλη ελπίδα των Χριστιανών: στην ανάσταση του Χριστού!

Ιδού το τρίτο κάλεσμα για μεταστροφή: αυτό της ελπίδας, της εμπιστοσύνης στον Θεό και στη μεγάλη του υπόσχεση, την αιώνια ζωή. Πρέπει να αναρωτηθούμε: Έχω την πεποίθηση ότι ο Θεός συγχωρεί τις αμαρτίες μου; Ή μήπως συμπεριφέρομαι σαν να μπορώ να σωθώ από μόνος; Λαχταρώ τη σωτηρία και επικαλούμαι τη βοήθεια του Θεού για να τη λάβω; Ζω συγκεκριμένα την ελπίδα που με βοηθά να διαβάσω τα γεγονότα της ιστορίας και με ωθεί να δεσμευτώ στη δικαιοσύνη, στην αδελφούνη, στη φροντίδα του κοινού μας οίκου, διασφαλίζοντας ότι κανείς δεν θα μείνει πίσω;

Αδελφοί και αδελφές, χάρη στην αγάπη του Θεού στον Ιησού Χριστό, διατηρούμε την ελπίδα που δεν μας απογοητεύει (βλ. Ρωμ 5,5). Η ελπίδα είναι η “άγκυρα της ψυχής”, ασφαλής και σταθερή [8]. Σε αυτήν η Εκκλησία προσεύχεται «όλοι οι άνθρωποι να σωθούν» (Α΄Τιμ 2,4) και περιμένει να βρεθεί στη δόξα του ουρανού ενωμένη με τον Χριστό, τον Νυμφίο της. Έτσι εκφραζόταν η Αγία Θηρεσία του Λιζιέ: «Να ελπίζεις, ψυχή μου, να ελπίζεις. Δεν ξέρεις την ημέρα ή την ώρα. Να είσαι σε εγρήγορση, όλα περνούν αστραπιαία, αν και η ανυπομονησία σου μπορεί να κάνει το βέβαιο αβέβαιο, και μακρύ έναν καιρό πολύ σύντομο» (*Esclamazioni dell'anima a Dio*, 15, 3) [9].

Είθε η Παρθένος Μαρία, η Μητέρα της Ελπίδας, να μεσιτεύει για εμάς και να μας συνοδεύει στην πορεία μας της Τεσσαρακοστής.

Ρώμη, Άγιος Ιωάννης στο Λατερανό, 6 Φεβρουαρίου 2025, μνήμη των Αγίων Παύλου Μίκι και των συν αυτώ, μαρτύρων.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ